

EPERJESI LAPOK

Sárosmegye s városainak társadalmi s gazdasági érdekeit képviselő hetilap.

AZ „EPERJESI SZÉCHENYI-KÖR“ ÉS A „SÁROSMEGYEI GAZDASÁGI EGYESÜLET“ KÖZLÖNYE.

Szerkesztői iroda:
Megyeház.
Ide intézendő minden a lap szellemi részét illető közlemény.
Kiadóhivatal:
Az EPERJESI NÉPBANK helyiségeiben, főutca 2-ik sz. a.

Megjelen: minden vasárnap.
Előfizetési ár: vidékre postán vagy helyben hához küldve:
Egy évre 5 frt — kr.
Félévre 2 „ 50 „
Negyedévre 1 „ 25 „

Hirdetési díj:
háromhasábos petit sor egyszeri hirdetése 5 kr., többszörös hirdetés jutányosabb.
Bélyegdíj: minden hirdetésért külön 30 krajozár.
Nyilttér minden sor 10 kr.

Sárosmegye agrár mérlege.

Az őseink által átélte századok tán egyikének nem volt oly magasztos jelszó zászlajára írva, mint a XIX. századnak.

„Haladás!“ ez a jelen század nagy garral hangoztatott mottója, melynek ellenében a tapasztalati élet leggyakrabban épen éles satyrját tünteti elő nemcsak a közélet emberei, hanem a papiros tudósok méltó sajuálatára is, kik theoriában valóságos paradicsomi éden kertté varázsolják jó Magyarországot, melynek dúsan termő szántóföldjeiről mindennek daczára a reugó kalászt a legtöbb esetben bárki más, csak a tulajdonképeni gazda nem, — szokta betakarítani!

„Haladunk!“ . . . Igen, haladunk, még pedig olyan gyorsan, hogy a nagy gyorsaságban, azt sem veszzük észre, hogy veszélyes halálugrásokat teszünk, és könnyen idomtalan romhalmazzá változhat az a pompás, de csak külsőleg ragyogó palota, melyet a XIX. század zakatoló gepgyorsaságú civilizációja sietett összefujni!

Rohamosan haladunk, s ép ez a bajunk, mert a sebes haladásban sok olyan dolgot hagyunk figyelmen kívül, mely nélkül a tulajdonképeni előre való haladás nemcsak hogy el nem képzelhető, de sőt nem is teljesíthető! Szemre az út, melyet megfutottunk e század zászlaja alatt, — perczről perczre hosszabbnak látszik, lényegében még is egy ponton álló, sőt nem igen merész állítást kockáztatunk, ha visszamenőnek is nevezzzük.

Tagadhatlan, hogy ipar, művészet, tudomány, irodalom, világműveltség terén minden várakozást felülmúlólag s az idegen nemzetek méltó bámulataira rohamosan haladtunk elő e gőz-században, de abban, a miben leginkább kellett volna lépteinket meggyorsítanunk, abban — a mitől nemzeti életünk függ, a mi nélkül sohasem jutnak általános érvényre a költő eme ihlet sugallta szép szavai: „itt élmed, vagy halnod kell“. — az agriculturában — bizony-bizony oly annyira apróztuk járásunkat, hogy még az ó-gyallai csillagda tubuszán keresztül nézve is, tekintetben csak csigalépteket vehetünk észre széles Magyarországon.

Épen nem szorul bizonyításra az állítás, hogy agrár-nemzet vagyunk, mert hiszen a mindennapi élet, így a legujabbi terményesökkenés elég éreztethetően beigazolta, hogy a „lenni“, vagy nem „lenni“ kérdés tisztán rendezett, avagy rendezetlen földirtok viszonyainktól függ, melyre eddigelé oly csekély gondot fordítottunk, hogy a „fillokszera biz-

tosságnál“ egyéb más vívmányt alig vagyunk képesek felmutatni.

Hiába kiáltjuk teli a világot, hogy óriási léptekkel haladunk a jólét (?) foka felé, hiába al-tatjuk magunkat a külfény csillogással, hiába készülnék hasból a haladásunkat okmányoló cif-rábbnál-cifrább statisztikai adatok, mert addig, míg agrár viszonyainkon nincs segítve, — míg a véres verejttékel földet turo honpolgárunk nem lesz meg az a megérdemelt öröme, hogy a tavasz-szal elvetett magot, őszszel kizárólagosan a maga számára takarítja be, (s annak szalmáját látott értékért adja el) míg az egyik aratástól a másikig járványként dühöngő földzuzorát gyökeresen ki nem pusztítjuk, — addig fantasztikus lármánk által nem csak a világot ámitjuk, hanem jómagunkkal is a bolondját járattuk, ami épen olyan neveltséges és szánaudó dolog, mintha a koldus akkor is el akarná hitetni önmagával, hogy jól van lakva, midőn csak úgy korog a gyomra az éhtől!

Legelső s legfontosabb teendőnk volna a földirtok viszonyt rendezni, s ha ezt szerecsesen keresztülvittük, akkor aztán jure meritoque zeng-hetnénk dicsekedni a haladásról!

Korántsem túlzás az, hogy mi oly fölötte életkérdésnek tartjuk az agrár viszonyok praktikus rendezését, mert hiszen e mellett a legridegebb, de szigorúan szóló számok beszélnek; az agricultura tükre, — a telekkönyv, — hiven mutatja e téreni „haladás“-unkat, melyben csak annyiban nincs kö-zszönet, hogy az elkecseregett gazdák legnagyobb része nem épen hízogó epithetonnal ruházta fel, elnevezvén azt „retograd“-nak!

Nem lehet czélelem sem feladatunk, hogy e helyt az egész ország földirtok viszonyairól nyujt-sak statisztikai képet a nyájas olvasónak; specia-liter megyénk telekkönyvi tükrét száundékszm elő-mutatni, melybe, ha belepillantanak, bizonyára fo-galmat szereznek maguknak az országos nyomor t eljes képeről, mely olyannyira szánaudó kirívóan illik bele, a XIX. század „Haladás“ aranyrámas keretébe.

Több évnek a statisztikáját ölelem fel jelen közleményemben, hogy annál hibebb képet nyujt-sak megyénk agrár viszonyairól, mely egy elmés földirtokos megjegyzése szerint maholnap valóságos agrár-viszony nyá degradálódik, értvén alatta a fokozatos elsoványodást.

A megyénk területén lévő telekkönyvi hiva-talok hivatalos aktái szerint a birtokváltozások élők között végrehajtás által és hagyatéok folytán terhek s terhettől való felszabadításokat a következő szám-tételek tüntetik elő.

Midőn a nősülésről van szó, Jacknak egy furcsa történetke jut eszébe, a mi fájdalom, rajta esett meg.

Egy vasárnap a templomban üldögélt az utolsó padban. Veleltlenül a másik padosor felé néz, és egy fekete ruhás hölgyön akad meg a szeme. A nő le nem vette a szemét a prérikáló tiszteletesről, de azért Jack gyönyörködhetett nemcs arczélében, az egész istentisztelet alatt nem tudott másfelé nézni.

A hölgy arczbőre fehér mint a hó, mely oly éles ellentétben állott fekete ruhájával, arca rend-kívül kedves és Jacknak első dolga volt tudako-zódni nevééről és lakásáról.

Jack erélyes ember. Pár nap mulva már ismerőse volt Mrs. Lintonnak, (ez volt a szép özvegy-keve) eljárt hozzá látogatába, s komolyan gondol-kozott róla, hogy a rózsaláncok felvételére talán itt az idő. Az igaz, hogy az özvegynek volt egy kis leánykaja, meg egy éves babyja, hanem mit tesz az?

Egy nap csakugyan el is határozta, hogy nyilatkozni fog! Legszébb ruháját ölté fel, nyak-kendőjét megigazította és 11 óra felé a szép öz-vegy lakása felé indult.

Szivdobogva huzta meg a csengőt, s nagy ámulatára és öröme a szép özvegy maga nyitott neki ajtót. Csak az zavarta kissé örömet, hogy Mrs. Linton fel volt öltözve, s ugylátszik készült valahová. Hanem azért Mrs. Linton a legnagyobb mosolylyal fogadta.

— Tessék besétálni Mr. Willard. Igazán örü-lök, hogy meglátogatott. Nemde ön szereti a kis

1878 é.v.
Birtokbani változás által . . . 1 204,878 frt 03 kr.
Tehertételek 719,864 frt 78 1/2 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 456,837 frt 99 kr.

1879. é.v.
Birtokbani változás 1,610,998 frt 89 kr.
Tehertételek 861,255 frt 74 3/4 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 386,476 frt 10 1/2 kr.

1880. é.v.
Birtokbani változás 1,318,356 frt 50 kr.
Tehertételek 1,276,721 frt 33 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 711,688 frt 35 kr.

1881. é.v.
Birtokbani változás 1,343,200 frt 65 kr.
Tehertételek 1,361,841 frt 53 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 781,029 frt 94 1/2 kr.

1882. é.v.
Birtokbani változás 1,405,540 frt 52 kr.
Tehertételek 1,304,601 frt 97 1/2 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 591,619 frt 63 kr.

1883. é.v.
Birtokbani változás 2,253,182 frt 57 kr.
Tehertételek 913,492 frt 34 kr.
Terhettől felszabadítások . . . 1 424,714 frt 64 kr.

Ime! hat hosszú esztendőnek a szomorú képe, melyet a legnagyobb államboldogítás művészi ecsetje sem képes bájolóbbá varázsolni. E hivata-los kimutatásokat a telekkönyvek nyujtják, azok hát föltétlenül hitelesek, mert csupa jogügyleten alapszanak.

Nem akarok e statisztikai adatok bővebb tag-lalásába bocsátkozni, mert közlésemből ivekre ter-jedő értekezés valóék, csak röviden iparkodom az egyes körtüneteket kivonni a rideg számokból, melyek ép egy meg nem tűrik a törlést, miut Clio kérlelhetlen ércztáblája.

Városi közgyűlés.

Eperjes, febr. 4-én.

Elénk érdeklődés és debatorizás között folyt le a város 1885. évi költségelirányzatának tárgya-lása, mely különösen a tanácsnokok és a péuztár-nok fizetésének emelése körül fejlődött ki pattogó s a városi tisztviselők munkakörét bíráló kritikai evoluczióvá s végződött Kreszeziánko János városi képviselőnek derültséget keltő kifakadásával.

Midőn a 3 tisztviselő fizetésének emelése szóba került, első pillanatra úgy látszott, hogy az indítvány meg fog bujni. U r b a n A n t a l szó-lalt fel előre az emelés ellen s tárgyalagos, hig-gadt s jól átgondolt beszéddel támadta azt meg,

babyt? Látja ez a körülmény a legnagyobb zavar-ból ment ki engem. A böcsőt majd ide töljük a szobába. Nemde lesz olyan szives vagy tíz perczig gondot viselni a kicsikére. Bridget és a cesléd kiment valahová, de egy pár perc mulva itt lesz! Nekem roppant fontos, halaszthatlan ügyem van. Okvetlenül távoznom kell. Nemde nem fog rám ezért haragudni. Mi jó ismerősök vagyunk, s mást fel sem mernék kérni ilyesmire — tevő hozzá híz-zelgő hangon.

Szegény Jack mit tegyen? Elvégre is nem sokára mostoha papája lesz a kis babynak! Isten-telenség volna tőle, ha már kezdetben oly rossz-szívűnek mutatná magát, hogy 10 perczig nem akarna gondot viselni rá!

Örömet fejezte ki, hogy Mrs. Linton annyira bizik benne, s késznek nyilatkozott akár egy egész hétig a babyra gondot viselni.

Mrs. Linton nyájasan mosolygott és elment dolgaiba. Jacknak első dolga volt az ablakhoz sietni, még ki is hajlott rajta (a baby szerencsére aludt) és gyönyörködött Mrs. Linton karsu ter-metében, míg csak el nem tűnt az utca sarkon. Ezzel eltelt legalább 20 perc. Jack-et egy éles sivitás ébreszté föl álmódosásából.

Jack nyugtalanul sietett a böcsőhöz, nyug-talanul nézett az órára, hanem Bridget nem mu-tatkozott sehol.

— Csicsi baba, csicsi baba — mondogatá Jack, a böcsőt ide oda tologatva a szönyeges pa-dozaton.

Hanem a kicsi ennyivel sehoggy sem volt meglegedve, egyre élesebben sivitott, s lábaival

TÁRCZA.

Visszaemlékezés.

Hogy egymásért majd meghaltunk,
El nem hiszi senki rólunk.
A ki látja hogy egymással
Milyen nagy közönnyel szólunk.

Csak egy apró kis levélke,
Egy ibolya virágfűzér,
Csak e kettő szól a multról. . .
Nem igaz már mit ez beszél.

Nézem, nézem e virágot
Átolvasom a levelet
És úgy rémlik, hogy csak álom
A mi történt velem s veled

Hát oly röpké a szerelem
Hite, vágya és hűsége,
Hogy itt minden boldogságnak
Csak sohaj a végső vége?

Miért nem nősült?

Jack Willard fiatal ügyvédet barátai gyakran faggatják, miért nem nősül, attól tartunk, — mon-dogatják — hogy agglegény maradsz, mire ő csak bajuszát pödörgeti s esendesen mosolyog, de egy árva szót sem szól.

mondvau, hogy ilyen emelés csakis új terhet ró a városra, továbbá hogy az emelés nincs helyén, mert a fizetések még csak a legközelebbi muliban szabályoztattak, az inséges időben a tisztviselőknek drágasági pótlék lett megszavazva s jöllehet az inséges idő elmúlt, a pótlék megmaradt és állandósítva lett s így néhány esztendőn belül kétszer lett a fizetés javítva, s egyáltalán igen különösnek találja azon körülményt, hogy ha valamely állás üresedésbe jő, akkor számosan pályáznak arra s ilyenkor a fizetés is jó, de mihelyt meg van választva valaki, akkor aztán észébe jut, hogy az kevés. Mire Fuhrman Andor polgármester megjegyzi, hogy a fizetés emelést nem az illető tisztviselők kérelmezték. Ő maga tette az indítványt és méltányosság szerint vélt eljárni, midőn a változott viszonyokhoz képest s a felszaporodott munkahalmaz tekintetbe vétele mellett, az emelést szóba hozta s annál kevésbé tartott az ellenzéstől, mert az emelés csekélység s pótlékemelésével sem jár.

Erre Mandics Ede kelt fel s a javaslatot azon oknál fogva nem fogadja el, mert az illető tisztviselők választásuk alkalmával ismerve a fizetést, elfogadták az azzal járó hivatalt, mert anyagi viszonyaink nem engednek ily emelést, és mert az nem volna sem igazságos, de arányos sem a többi tisztviselői állásokkal szemben. Nem igazságos, mert akkor minden tisztviselő fizetését kellene felemelni s nem szabad különbséget tenni tisztviselői és tisztviselői között.

Haitsch Lajos elfogadja az emelést. Szerinte a két tanácsnoki és a pénztárnoki állomás jelenleg már nem dignitas, hanem nagy munkával járó hivatás, mely megérdemli a maga jutalmát s buzdítólag hat az illető tisztviselőkre.

Ghillányi József pártolja ugyan az indítványt, de nem fogadja el az indítványt iudoklását. Véleménye az, hogy a tanácsnokok fizetése a polgármester, a kapitány és főjegyző fizetésével egészen helyes arányban áll, ha azt a munkák szerint bíráljuk. A megyei számonkérő széknel több alkalommal meggyőződött arról, hogy a tanácsnokok által elvégzett darabok s a polgármester, kapitány és főjegyző által elvégzettek között az arány körülbelül úgy áll, mint száz az ezerhez. Evvel nem akarja azt mondani, hogy a tanácsnokok keveset dolgoznak, mert ha kevés is a szám, de az úgy oly értelmes lehet, hogy igénybe veszi a tisztviselő egész idejét; helyesnek találja az arányt azon okból is, mert a tanácsnokok hivatalos ténykedése sokkal nyugalmasabb, mint akár a polgármesteré, akár a kapitányé, kik a város közönsége részéről mindenért felelőssé tételnek, s ha valaki nem lakhat jól vagy kileuczkor nem alhatik, vagy esetleg az utcán megcsúszik, ezért azonnal az utóbb nevezetteket teszi felelőssé. Hangsúlyozza, hogy nem kíván félreértetni, ő nem a jelenlegi tanácsnokokról illetve személyekről, hanem a hivatalokról szól s ismételve kijelenti, hogy nem talál aránytalanságot a tanácsnoki és a többször idézett többi főbb hivatalok dotációja között, de mert a viszonyok csakugyan változtak s a tanácsnoki fizetésből élni nem lehet, hozzájárul az emeléshez.

Krajzli Aurél városi tanácsnok röviden reflektál előtte szólónak megjegyzéseire. Helyteleneknek mondja ama kimutatásokat, melyek a városi tisztviselők tevékenységéről a számonkérő szék elé kerülnek. Azokban csak azon számok vannak kimutatva, melyeket a tanácsnokok személyesen végeznek s nincsenek abban azon ügyek, melyek testületileg a tanácsban elvégezettek s azután a jegyző illetve polgármester kimutatásában szerepelnek.

Jelenik Almásy István hasonló érte-

taporzékolni kezdett, kis kacsóját ökölbe szoritotta, szóval a jó Jacknak égfelé meredt minden haja szála, attól tartott, hogy kár esik drága életében.

Az újdonsült dada kétségbeesésében kivette a bölcshöböl, a makranczos csöppség nem hagyott fel a sivitással. Jack bohókás arcot vágott, füttyölt, dalolt, mind hiába; a sivitás majd megörjíté!

Végre egy mentő gondolata támadt. Szaladt a konyhába, megtalálta a tejet, cukrot; (csak két tányért tört el a konyhában) s nagy diadallal rohant a bölcshöz egy csésze tejjel. Megitatta a kicsikét. A baby mig ivott, addig bölesen hallgatott, hanem mikor a csésze kiürült, akkor újra és még nagyobb erővel kezdte a muzsikát. Jack ijedtében leonté drága dabáját és mellényét.

Megörülök! kiáltott Jack kétségbeesetten.

A baby mintha megkönyörült volna rajta, elhallgatott.

— Oh csak elaludna — sóhajtott a szegény Jack.

A baby nem aludt el, hanem csodálkozó arccal nézett az idegen bajszos emberre, a ki nagy kinjában fel s alá kezdett sétálni.

Hanem ugy látszik ő is megkívánta ezt a mulatságot, mert újra fülhasgató sikoltásba kapott. Jack, mint egy örült, hol a bölcshöz, hol az ajtóhoz szaladt. Kétségbeesetten leskelődött, nem jön-e valaki. Végre is nem volt más választás, a karjába vette a kicsikét és sétálni kezdett vele fel és alá. Ez már tetszett a babynek, mosolyogva húzta szét apró száját, csak akkor sivitott fel, midőn Jack barátunk vissza akarta tenni bölcshöz. Ez ellen egész tüdejével tiltakozott.

lemben nyilatkozik és mivel a tanácsnokok munkaköre a legújabb törvények következtében csakugyan tetemesen szaporodott s a tervezett fizetésemelés csak csekélység, hozzájárul az indítványhoz.

Szavazásra kerülve a dolog, 21 képviselő a fizetésemelés mellett és 13 ellene szavazott. Szavazás után Kreszeziánko János v. képviselő arra kérte a polgármestert, hogy magyarázná meg egyes képviselőknek, hogy mire szavazzanak, mert vannak itt, kik csak tótul értenek s kik neki megígérték, hogy a fizetésemelés ellen fognak szavazni s jelenleg a mellett szavaztak, a határozat ki léven mondva, a polgármester nem vette tekintetbe Kreszeziánko felszólalását, mire az felugrott s az ő utánzóhatlan magyarságával oda kiáltott a javaslat mellett szavazott néhány képviselő felé, hogy „tuk-makok és mamalyukok”, ki adott szavuk ellenére szavaztak.

A polgármester által rendreutasítva, rokját magához húzva stante pede lemondott a városi képviselőségről. „Nem akarván ily emberekkel együtt lenni.” S midőn a polgármester által újból rendre utasított, egész naivul azt jegyezte meg, hogy ő nem akart seukit érteni, mert ő „az újságokat is olvasta, hogy az országházban is így titulázzák egymást” s erre a közgyűlésiek nagy derűtsége között eltávozott.

A költségelőrinyzat többi tétele azután gyorsabban tárgyalatott le. Az új építéseknel Mandics Ede azt indítványozta, hogy a városahz egyes hivatalos helyiségei kibővítsenek, mely czélból a városi építész utasított, hogy a vonatkozó tervet a közgyűlés elé terjeszse. Továbbá az utcaák tisztításáról szóló tételnel Mérey Aurél és Herfurth képviselők erőlesen utaltak ama rondaságra és piszokra, mely a város utcáiban látható. Hogy lesz-e felszólalásuknak eredménye, azt csak a jó ég tudja, de látva azon nyugodtságot, melyet a városi kapitány ezen támadásokkal szemben tanusított, igen nyugtalanok vagyunk.

Különfélék.

— **Kinevezések.** A nagymélt. magy. kir. pénzügyi miniszterium által a vág-ujhelyi magy. kir. adóhivatalhoz III-ad oszt. adóosztáé Rusznyák János bárfa magy. kir. adóhivatali díjtalan gyakornok lett kinevezve.

— **Hymen.** Usz Antal, a makoviczai járás szolgabírja jegyet váltott Mész Irén urhölgygyel, Mész Frigyes földbirtokos szellem- és bájdus leányával.

— **Hymen.** Stenhura Kálmán, zborói körjegyző egybekelési ünnepélyét f. évi február hó 3-án tartotta Haradt Arnold erdész ur bájos leányával, Veronikával.

— **Eljegyzés.** Emmert József, helybeli kereskedőség jegyet váltott Wargha Anna kisasszonnyal.

— **Az „Eperjesi Széchenyi-kör”** ez idei közgyűlése folyó évi február hó 21-én, hamvazószerda utáni szombaton, fog ünnepélyesen megtartatni a nagy teremben.

— **Közgyűlés.** Az „Eperjesi Bankegylet” részvény-társasága f. évi február hó 18-án, d. u. 3 órákor sz. kir. Eperjes városában, a megyeház tanácskozási termében közgyűlést tart. Az osztalékokat illetőleg tudatjuk t. olvasóinkkal, hogy az tíz forintban lett megállapítva.

— **Közgyűlés.** A sárosmegyei községi és körjegyzők egylete folyó hó 15-én d. u. 3 órákor Eperjesen a megyeházán tartandja rendes évi közgyűlést.

— **Bál.** A tűzoltók, esetleg a sárosmegyei jótékony nőegylet — ha időközben akadály nem

Jack járt vele vagy két óráig fel és alá, pedig a baby bizonyos dolgot is mivel, a mi nem volt előnyére ruhájának.

Jack életében nem hallott oly kedves zenét, mint az ajtó csikorgását.

Mrs. Linton lépett be. Elképedve csapta össze kezét a szép özvegy!

— Oh, oh kedves barátom! Ön még most is itt van a kicsikével!

— I-i-igen! — mondá Jack siralmas hangon.

Az özvegy hangos kacagásban tört ki, látva kétségbeesett arcát.

— De hol maradt Bridget? — kérdé aggodva.

— Itt vagyok mama — mondá egy élénk kis leány, a ki épen akkor lépett be az ajtón. — Én haza jöttem ám annak idejében, de mert Jack bácsi épen akkor itatta meg tejjel a kis testvérkét, okosabbnak gondoltam játszani menni. Jack bácsi majd csak gondot visel rá — gondolám — így én itt fölöleges vagyok!

Az özvegy komoly akart lenni, de az nem sikerült.

— Ah, kedves barátom, félek, hogy ön soha nem fog nekem megbocsátani.

— Szót sem érdemel — biztató őt Jack — én n a g y o n j ó l mulattam. Kedves enni való gyermek ez. Hauem most megenged, megyek haza öltözködni...

És Jack távozott, anélkül, hogy nyilatkozott volna.

Még most is nőtelen.

merül fel — február hó. 18-án fogják az ezidő bálukat megtartani.

— **Szini előadás.** A f. hó 14-én tartandó műkedvelői előadás, mely a „vörös kereszt-egylet” javára adatik, miután ezen előadásra sokan jegyet nem kaptak, közkívánat folytán a rákövetkező napon ugyanazon műsorral meg fog ismételtetni. Figyelmeztetjük a t. cz. közönséget, hogy a jegyek ezen második előadásra is nagy részben el vannak adva, s kik jókor nem gondoskodnak (Thror Gyula kereskedésében), azok aligha kaphatnak jegyet az előadás napján.

— **Hangverseny.** Folyó hó 14-én d. u. 3 $\frac{1}{2}$ órákor ismét volt alkalmunk egy-néhány pompás zenei termék előadásában gyönyörködnünk. A katonai zenekar több kiváló darabot adott elő, többek közt Kohout karmester új „Gavotte” szerzeményét is hallottuk, mely méltó tapsot aratott.

— **Elhalálozás.** Paulovits Gyulát, ki városunkban emberek emlékezete óta mint tánczmeister nagy sikerrel működött, a múlt napokban sírba kísértük. A derék táncztanító tanítványainak száma bizonyára nagy, hiszen számosan közülök már is ősz fejjel járnak. Sajátságos véletlensége a sorsnak, mintha összebeszéltek volna, a tánczmeistert követte az itteni cigány zenebandának egykori neves feje, Svihák Lojzi, ki mult esütörtökön tüdővészben elhalt. Egyik nevelte a tánczoló nemzedéket, másik hozott ezen nemzedéknek. Sok örömet szerzett mind a kettő — nyugodjanak békében!

— **Iparos tanoncok iskola-ügye.** Az iparhatóság mult vasárnap körülbelül vagy 100 helybeli iparost idézett elő a városahzára, kiknek igazolulok kellett, hogy miért nem kapták tanonczaikat az ipariskolába. Ez egyszer ugyan nem kaptak büntetést a mulasztók, hanem a jövőben nagyon is érthetően kilátásba helyeztetett számukra a pénzbírság, ha tanonczaikat elmulasztják iskolába küldeni. Csak erősen!

— **Az iparhatóság figyelmébe.** Az új ipartörvény értelmében minden egyes iparos kénytelen iparengedélyt kiváltani, ha mesterségét folytatja. A miut értésükre esett, városunkban mindennek daczára még sok olyan mester van, — különösen a csizmadiák között, — kik engedély nélkül üzik iparágukat. Nem lesz fölösleges munka, ha a hatóság kérdőre vonja az illetőket, annyival is inkább, — mert később, — midőn még inkább szaporodni fog az engedély nélküli iparosok száma, — sokkal nehezebb lesz a rendet helyreállítani.

— **Altisztai bál.** A városunkban állomásozó 67-ik gyalogezred altisztjei mult hó 31-én igen sikerült bált rendeztek a városi nagy teremben. A tánczterem esti 9 órára a szó szoros értelmében zsufolóság megtelt mulató közönséggel, sőt még a karzatokat is oly szép számu néző közönség lepte el, hogy alapos okunk volt félni a beszakadásuktól. — A tánczmulatság, különben eltekintve a félelemtől, határtalan animó s szünni nem akaró jó kedvvel reggeli 6 óráig tartott; a négyeseket 100—150 pár lejtette. Ezen pompásan sikerült bál rendezésében az oroszlanrészt Sitka Gusztáv ezredes illeti, ki igen helyesen testtel lélekkel uton van, hogy altisztjei a nemesebb mulatságokhoz szokjanak hozzá s a polgári elemmel lehetőleg szoros összeköttetésbe lépjenek. Nem hagyhatjuk e helyütt említés nélkül a terem szép díszítését sem, mely imponánsul nézett ki. A háttérben volt látható a Felsőegének arcképe; — az oszlopok fenyűgírlaudokkal voltak feldíszítve, — körben-körben pedig a csákokon látható kétéfű sasok fényltek. A terem falait körben szuronyok s kardokból álló díszítések borították. Igazán mondhatjuk, hogy Sitka G. ezredes ezen bál rendezése által nemcsak altisztjei, hanem a nagyközönség méltó elismerését is kivívta magának.

— **Utcák elnevezése.** Erről a tárgyról már annyit irtunk, hogy szinte resteljük ez újabb felszólalásunkat. A városi tanács már megeléghette ez ügynek örökös firtatását, s mindenestre volt elég ideje intézkedni, hogy az utcák végre valahára névjelző táblácskakkal ellátattak volna. Ez idő szerint városunkban mindössze csupán öt utcának tudjuk a nevét, ezek a következők: fő-, magyar-, róza-, árok- és Flórián-utcák. Természetes, hogy ezen 5 utcán kívül legalább is 26—30 másik van még jó Eperjes városában, melyek az elkeresztelésre várnak. Lehetséges, hogy a városi tanácsnak nincs ideje ily csekélységekkel bajlódni, — s azért egész tisztelettel tesszük azon ajánlatot, hogy ez ügyben legközelebb egész tervvel szolgálunk a városi atyáknak, kiknek emígyen egyéb dolgok nem marad hátra, csak az, hogy megparancsolják a táblácskák kifüggesztését. Erre aztán már csak lesz idejük?!

— **Statisztika.** Eperjes szab. kir. városában a mult január hóban összesen 42 egyén halt el, kik közt leginkább a serdülő gyermekek vannak képviselve nagy számmal. Betegségek közül a hagymáz az uralkodó.

— **Marhabetegség.** A mint hallottuk, Alsó-Sebes községben gróf Wengerszky Győző földbirtokos úrnál több tüdővészkorban szenvedő szarvasmarha találtatott, minek folytán a hatóság Alsó-Sebes község marha-állományára nézve 21 napi vesztézárt rendelt el.

— **Bírságolás.** Lapunk mult számában „Szomorú végű végeladás” czim alatt említettük, hogy a rendőrség Böhm József és Teitelbaum

Helén, itteni lakosok „Végeladás” hirdetményeit elkobozta. A mint értesültünk, az iparhatóság engedélye nélkül hirdett végeladás mindkét kereskedőnek 100—100 frtjába kerül, — ennnyivel bírságotlatván meg egyenként az ipartörvény kihágása miatt. Igen helyesen cselekedett az iparhatóság midőn ily súlyos bírságot mért az illetőkre mert ez által világos példáját vehetik az új ipartörvényvel konokul paczkázó iparosok is, hogy az iparhatóság nem ismeri a tréfát!

— **A bártfai vasut.** A napokban jöttek össze Margouyán a tapolyvidéki földbírók, hogy a Zemplén-Hanusfalva, Kurima-bártfai vasut ügyében értekezzenek. Nagyon örvendetes ezen mozgalom és kívánatos, hogy eredményre is vezessen s még czélszerűbb és ugy a megye, mint Bártfa város érdekeinek megfelelőbb eljárás lenne, ha a tapoly- és szék-vidékiek e kérdésben karöltve összeműködnének s oly egyezség illetve tárgyalat jöhetne létre, mely felkarolná egyiránt a kaphausfalvi és kapi-raszlaviczai kérendbeli irányonlat.

— **Harminez óvoda egyszerre.** Csak jóakarát és erélyes ember s minden nemes czél megvalósul. A pozsonyi közművelődési egyesület — melynek czéjja azonos a sárosmegyei magyarosító egyesületével — erélyesen támogattatik a társadalom által. Csak a napokban történt, hogy Springer János szolgabíró jelenté, hogy a járás mind a z o n k ö z s é g e i b e n, melyekben alkalmas helyiség van, rendszeren felszerelt gyermekóvó-intézetek létesülése csaknem biztosra vehető. Nálunk csend uralkodik e téren, csak az egyesület maga és annak egyes, hazafias lelkű tagjai buzgólkodnak a magasztos czél mellett. A vidéki körök még most sem alakultak meg. Pedig nem a részvét hiányán mulik az, a makoviczai intelligencia bebizonyította, hogy még oly járásban is, hol egymástól távol esnek a czél iránt fogékony keblek, találnak módot az egyesülésre. A tapolyi, felső-tarceai, s i r o k a i j á r á s, hol az intelligencia oly nagy könyörüly szerezhet a vidéki köröket s állíthatna egy-két óvodát. Hát nincs-e ezen járások fényes intelligenciája között egy, fáradságot nem ismerő ember, ki ezen nemes ügyet kezébe vegye? És hölgyeink, a szépért, nemesért mindenkor hevíülő hölgyek, mi oknál fogva maradnak távol, hiszen ha ezen ügy általok felkaroltatik, akkor kétségtelen az, hogy diadalra jut.

— **Curiosum.** Sárosi földieink következő hirdetést tettek közzé New-Yorkban: „Hungary Ball! Kteri vo Freedland M. Zemaného Hallu ná 26-ho Decembra 1884 a spomahau budowanu Rim. kath. slowenskeho kosecila se trimac budze. Cena 50 c.” — Kétségkívül a mi Jaskovicusnak dicséretreméltó műve, de egyszerűsége szomorító jele annak, hogy hazánk anyai lakóival megfogott! Karácsonyi New-Yorki borkereskedő állítása szerint, ki nemrég fordult meg itten, magában a fővárosban 8 ezer magyar lakik, azok közt magyarajku ezer.

— **Helyes felfogás.** — Nézze csak Anna, ön mindennap téved a számlában, még pedig rendszeren a saját előnyére. — A nagyságos asszony csak nem kívánhatja tán, hogy egy szegény cseléd az ön javára tévedjen!

— **Visszavándorlók.** E hó 5-én a reggeli vonattal jött vagy 30 Amerikából megtért emberünk, ugyanannyi ismert alak kufferrel, kik azon kérdésre, „hányan jöttök haza?” azt válaszolták: „v o l t u n k v a g y 2 0 0 - a n, d e s z é t o s z l o t t u n k.” Fontos már most annak megfajtése, mennyiben jó és mennyiben rossz ezen kivándorlás? Megfajtására három adat szükséges: hány ember ment ki, hány jött vissza és mennyi pénz hozott a megyébe? Mert kétségtelen, hogy a lakosok száma fogyott, de finanziaai javultak; és nem képzeltető, hogy megyénk és az ország kormányja ezen életbevágó ügyet nem kísérué éles figyelemmel s ne volna birtokában a kellő adatoknak.

— **A festőteremben.** Nő: Kedves Károlyom, én őszintén megvallom, hogy féltékeny vagyok a szép grófnőre! — A festő: De gyermekem, légy nyugodt, hisz én csak festem őt! — Nő: Oh igen, tudom, de engem is csak festettél először.

— **Szerelemből kivándorolt Amerikába.** Sztropkón történt, hogy egy N. N. sz. Fr. s.-áldozár kedvesével kivándorolt Amerikába, az esetet következőképen beszél el a sztropkóiak Január 18-án egy Amerikából nem rég hazajött eszmadia legény kezfogóját tartotta egy sztropkói polgár leányával, ezen kezfogón többek közt N. N. áldozár is jelen volt, mint a leánykának korábbi ösmerőse és benső titkos tanácsosa (erről azonban vajmi keveset tudott valaki). Ily alkalmkor szokás szerint toasztok mondatnak, s így több toaszt mondatott volt a jegyesekre is, ami bizony az ott ülő és szomorú arczsal néző áldozárt nagyon boszantotta is. Ezen toasztok azonban az áldozárt oly mélyen meghatották, hogy kétségbeesésében ott hagyta a vendégkoszorút s bujában egyenesen a Kamesnyicza korezmába indult, a hol is a sztropkói mesterlegények bált tartottak. Ott a szerelmes pap nagyban tivornyázott, s a mesterlegényekkel javában veszekedett már, midőn két jó barátja oda érkezett, kik vele előbb szintén részt vettek a kezfogón. Ezeknek szép szerezrel sikerült az ital által felhevített, pezsgő vérű fiataliságot lecsendesíteni és az áldo-

zárta a zárdába elkisérni. Másnap a szobában levő áldozár összetalálkozott egy, a kezfogón vele jelen volt barátjával és ezt kérde tőle: „Nos, mit gondolsz barátom, lesz-e ebből a lakodalomból valami?” Mire barátja azt válaszolta: „Hát hogyan lenne, mikor már oly nagy költségre került miudkét felnek.” Mire a szerzetes sokatmondólag mosolygott. És nem ok nélkül. Ugyanis szerdára Gríbó községből fuvarost rendelt magának, a ki is még az nap este a kolostor előtt termelt, hol a szerzetes het szilváját összeszedve a szekérre felrakott és kedvesével egy, már előbb megbeszelt helyen összejövéen, szép csendben Eperjesre elutaztak. A szobán levő pap egyszersmint elemi tanító is volt, s minthogy Sztropkón csütörtöki napon rendszeren szünidejük van az iskolás gyermekkek, távolléte nem tünt fel az első napou, csakis midőn a fuvaros visszajött, s elmesélte a sztropkói polgaroknak, hogy a kolostorból egy papot és egy más helyről egy szépen öltözött nőt vitt Eperjesre, kik onnét Amerikába mentek, tudták meg a szerelmesek szokását.

— **Feledékenység.** Hazi asszony: Mi az? Ebben a fazékban nincs semmi tej, csak csupa víz! — Tejhordó asszony: Jézusom, ma egészen elfelejtettem — tejet tölteni hozza!

— **Váltóhamisítás.** Teitelbaum József kissebeni illetőségű lakos hosszabb idő óta nagyobb értékű váltókat hamisított, s oly ügyesen manipulálta, hogy több helybeli egyén névvalírásából tisztesseges tőkeösszeget folyósított. Utoljára a „takarekpénztár”-ban 500 frtnyi összeget vett fel, mikor is rajta kapták s hűvösre került. Helybeli pénzüntéteinken kívül a kissebeni takarekpénztár is van érdekelve.

— **Furfangos esalásnak** esett áldozatul mint a „Pester-Lloyd” írja, e napokban a belvárosban egy ékszer- és óra-kereskedő. Délután 4 óra felé az üzletbe lépett egy előkelően öltözött, elcsébbnek látszó úr s kijelentette, hogy lánya számára női órákat szándékozik venni. S ez alkalmával P. Sándor sárosmegyei földbírtokosnak nevezte magát. Az ékszerész számos órát tett elébe, s h. sz. szas keresés után az állítólagos földbírtokos végre két órát (115 frt értékben) választott ki s zsebéből egy kis pecsétet vett ki, a melybe az órákat elrakta. Ekkor pecsétet és szállító levelet kért az ékszerésztől s a csomagot felesége nevére címezte. Még néhány napig — szökött — a fővárosban tartózkodom, de az órákat rögtön el kell küldanem, mert megígertem otthon, hogy fölrkezésem után azonnal leküldöm.” Erre egy darabig keresgélte tárczájában s végre azt mondta, hogy nincs apró penze csak egy ezres van nála, mit fel is mutatott. A „földbírtokos” erre a szomszéd váltóüzletbe átment, hogy fölváltsa az ezrest, mialatt a csomagot ott hagyta az üzletben. Az ékszerész várta egy darabig a földbírtokost, de az sokáig késétt, végre felbontják a csomagot s a két aranyóra helyett két értéktelen gyufatartót találtak benne. A megesalt ékszerész azt hiszi, hogy a csalo egy kész csomagot hordott magánál s az aranyórákat egy hasonló csomagba rakván, a két csomagot ügyesen fölcserélte.

— **A szokás hatalma.** A tanár urnak fiatal felesége, elkészvén a vacsorafőzésből, egymásután négyszer talált férjének este vesét velővel. Negyedszer már kifakadt a férj s így szól: „Mit, megint vese-velő; ezt már nem állom ki, megyek a vendéglőbe vacsorálni!” — A vendéglőben aztán ily párbeszéd fejlődik ki a tanár és a pinczér közt: „Mit parancsol uram?” — „En, hát izé... hozzon — vesét velővel!”

— **Meghiusult geschäft.** Lapunk egyik számában említettük, hogy egy helybeli korezmárosnak a Szekeső melletti réten lévő egy boglya szénája porrá égett. A tulajdonos 170 frt erejéig biztosította a szénát, jöllehet az alig érte meg az összeg egynegyed részét. Hogy miképen gyuladt ki a széná, azt mély titok takarja, — hanem a biztosítótársulat úgy látszik kereszttel látott a szítán s a tulajdonosnak csak a biztosított összeg egyharmad részét fizeti ki. Alig hisszük, hogy a korezmáros perelne a biztosítótársulatot.

— **Találó.** Egy vidéki lap szerkesztőségi szolgálja véletlenül nem a legjobb hangulatban talált leüni, a mikor egy másik helyi lapnak egyik munkatársa azzal találta megszólítani a jó reggelt kívánó szolgát: „Nos, öreg, mit csinálna, ha elcsapuak a laptól?” — „Ha már sehová sem tudnék menni, nem volna más hátra, mint beállni magukhoz — munkatársnak.”

— **Sorsát senki sem tudja!** Hogy mennyire igaz ezen mondás, bizonyítja az Ossikovszky-család szomorú sorsa, a mult év december havában bizonyára nem gondolta volna, hogy februárban nem lesz az élők között. Rövid egy hónap alatt meghalt az apa, anyja s a fiú. Janár hó 1-én Ossikovszky Károly, a fiú, — 36-án az atyja s 31-én az anyja költözött el ez árnyékvilágból. Legyeu könnyű a hant poraiknak!

— **Reclam.** Amerikában egy hírlap azzal kecsegteti előfizetőit, hogy haláluk után dicséző emlékszedélt fog tartani hamvaik fölött.

— **Definiczók a házasságról.** Az orvos: egy különös láznak nevezi, mely forrósággal kezdődik és hidegséggel végződik. A vegyész: egy egyszerű rokonvegületnek. A gyógyszerész: a leghatásosabb leűő pornak. A jogász: egy adásvévesi szerződésnek. A kereskedő: spekulációnak, melyben nem lehet előnyösen bukni. A költő:

regénynek, mely több kiadást hoz létre. A színész: egy tragikomédiának, hol a kritika különféle. A katona: egy háborúnak, mely gyakran csak a hét — de olykor még a harminzéves háborut túléli.

— **Lépre került.** Goleisz András, harsági lakost az eperjesi kir. törvényszék még a mult évben ítélte el lopás miatt; a jó madár azonban nem állotta ki a büntetést, hanem tisztességesen megszökött s barangolt össze-vissza az alsó-tarceai járásban, miglen m. hó 24-én a csendőr-örjárat Lemesen elfogta s az ottani kir. járásbírósnak átadta.

— **Agyonütötte a feleségét.** Felső-Mérken Lőrincz Mihály ottani lakos a mult hó 18-án ittas állapotban vetődött haza esti 10 órakor. A szerencsétlen ember a mestergerendán lévő favágó fejszét akarta levenni, mely az ügyetlen levétel következtében a takaréktűzhely mellett ülő nejének fejére esett, még pedig oly szerencsétlenül, hogy az asszony kapott sebében m. hó 22-én meghalt. Ezen esetről a lemesi kir. járásbírósnak kiértesített, mely hivatalra lesz földériteni, — valjon készakarva, avagy vétkes gondatlanság következtében esett-e a fejsze az asszony fejére.

— **Leletlen korezmáros.** Hruscs András, alsó-polyánkai lakos olyan jó kedvvel mulatozott vala a Gertner Aron, zborói korezmájában, hogy a szesz behatása folytán később el is aludt a korezmában. Midőn fölébredt, legelső dolga volt tűszőjét megvizsgálni, melyből nagy rémületére ott volt 95 frtja csodálatos módon eltűnt. A korezmáros eleinte semmit sem akart tudni az egész dologról, hanem midőn a csendőrök közre fogták, szépségesen bevallotta, hogy a 95 frtot a földön találta. Ezt persze nem hitte el senki sem, minek folytán kirukkolt a valóval, hogy t. i. a pénzt csakugyan ő vette ki a Hruscs András tűszőjéből, hanem csak azért tette ezt, mert neki H. A. 150 frttal adása s hallotta róla, hogy Amerikába készűl kivándorolni; — ő tehát azon jó hiszemből, hogy károsodni fog. — legalább részbeni kártalanítás fejébe a 95 frtot elvette tőle. Persze ez sem egyéb mesénél, — s az előrelátó korezmáros a szvidniki kir. járásbírósnak jeljelentette.

— **Az iszákosság ellen.** Mig nálunk a hatóságok vajmi kevés intézkedést tesznek az iszákosság s a szesz italokkal való visszaélés ellen, azalatt Berlinben egy megalakult egyesület a viszonyok javítására megtette első lépését, a mennyiben a szövetségtagcsuál és birodalmi gyűlésénél az italmérés törvényes rendezését sürgeti s az egyesület elő részletes tervezetet terjesztett, melynek az a czéjja, hogy a pálinkaivást csökkentse. E szerint a pálinkásboltok és korezmák számát a község lakosságának száma arányához képest kellene megállapítani. A birodalom megállapítja azon lélekszám maximumát, a melyre egy korezma van szánva, s az egyes német államoknak joguk leend ezen a határon belül még megszorításokat eszközölni. — Őszintén óhajtjuk, hogy a jó példa nálunk hamarabb követőkre találjon.

— **Amerikai humor.** Egy chicagói lap kiadóhivatalában nemrég egy ember jelent meg s a következő hird-test iktatta be: „Házassági ajánlat. E hirdetés közzétéve egy művelt és tisztességes hölgygyel óhajj iamerségsbe lépni, ki a következő leírásnak megfelelően. Magassága 5 láb 4 és fél hüvelyk, sulya 136 font, mellbőssége 39 hüvelyk, cipősszélessége 28 és fél hüvelyk, cipősszáma 3 és fél, keztyűszáma 5 és egyegyed; ezentelül legyen barba, sötétkékek szemekkel.”

— **Plavniczán e napokban egy öreg 71 éves ember a korezmából ballagot haza; szerencsétlenségére a falú egyik kújának szeléhez ért; miután a kút nem ismervén azon közmondást, mely szerint, gyermeknek, bolondnak és részegnek ki kell térni, helyéről ki nem mozdult az öreg még mielőtt meggondolhatta volna merre vegye az utját, a kútba zuhant, a honnan csak másnap reggelre, miután a kút vizéből már több plavniczai lakos ivott, huzták föl már élettelenül. Az iskolás gyermekek vettek észre.**

Kis lutri.

Budapesti január 31-én: **S. 5. 63. 4. 82.**
Prágai február 4-én: **71. 1. 66. 59. 60.**

Felölös szerkesztő: **Hedry Bertalan.**

Kiadótulajdonos: **Haitsch Lajos.**

Hivatalos rovat.

93. p. számhoz.

990 sz. 1—1.

Árverési hirdetmény.

Alólírott végrehajtó a kis-szebeni kir. járásbírósnak f. évi 93/p. számú megbízása folytán, ezennel közhírré teszi, miszerint Pauernebel Constant javára Guttman Jakob s neje szűl: Trattner Sáli-nál 167 frt. 95 kr. s 400 frt. váltótőkék s j. erejéig eszközölt végrehajtás alkalmával lefoglalt s 1413 frt 10 kr-ra becsült ingóságok, ugymind borok, likörök, bútor s házieszköz, ruha, agy s fehérmű, — nyilvános árverésen Kis-Szebenben a „Verein” helyiségben f. évi február hó 17-én d. e. 9 órakor eladatik fognak.

Kis-Szebenben, 1885. évi január 30-ikán.

CZAPKAY IMRE,
jb. végrehajtó.

